

7 ugers indefrysning hen over julen 1985

Af Benny Strøm – "Båds"

Bådsmand på Nella Dan fra 1973 til 1987

Efter flere dages hårdt arbejde i isen, satte vi os til sidst gebommerligt fast.

Der var kraftig isskruning, så Nella endte oppe på isen.

Vi lå simpelthen på en ø af is.

Den drev den ene vej om morgenen og tilbage igen om aftenen.

Træls at se de samme bjerge hver morgen. Da vinden var løjet af prøvede vi nye måder at få Nella fri. Først med hakker og skovle. Og da det selvfølgelig ikke gav meget, så kobledede vi ankeret på et bomspil.

Vi forsøgte både at dumpe ankeret fra højden for at bryde isen rundt om skibet, og vi forsøgte at lægge det ud, så det kunne gribe fat, så vi kunne hive Nella fremefter. Meeeen, det er noget lettere at varpe en fladbundet ålejolle i Guldborgsund, end Nella Dan i skruis.

På et tidspunkt fik vi hakket banket, hevet og trukket så meget, at vi fik Nella ned i vandet igen. Det gav os 5-10 meter at gå frem og tilbage på, og selv om isen havde slækket sit greb om skibet, så slap Nella ikke ud.

Vi fik også hugget hul i isen, så Rich Burburry kunne dykke ned for at se, hvorfor vi ikke kunne komme frem. Det viste sig, at en isflage på 22 meter var presset op på højkant af skruningerne og stod lodret ned i dybet foran stævnen. Der var ikke meget at gøre ved det.

Til historien hører, at vi om bord havde god hjælp af vores passagerer og ekspeditionsmedlemmer under vores hakken og masen.

Et par dage efter, at vi satte os fast, blev der sat ration på vandet.

1 pøs pr. mand pr. dag. Ingen tøjvask.

Om fortælleren:

Jeg startede til søs tilbage i 1959 som messedreng på m/s Spigerborg hos CK Hansen, hvor jeg endte som ungmand, før jeg kom hjem og på søfartsskole i Frederikshavn.

Op gennem 1960'erne sejlede jeg på dækket af svenske skibe frem til slutningen af 1966, hvor jeg stod af i Napier på New Zealand.

Samme dag mønstrede jeg m/s Rikke Skou. Derefter blev det til nogle år med Mærsk på Arild Mærsk, Gjertrud Mærsk og sidst Dagmar Mærsk.

Fra 1973 var det Nella Dan.

Hun blev mit hjem og liv til søs indtil jeg til sidst blev smidt fra borde i julen 1987. Her endte min tid som sømand.

Som jeg siger: "Det er ingen skam at gå i land, når man bliver sat af".

Jeg stak aldrig til søs igen.

Det var en tidlig og klog beslutning af Kapt. Arne Sørensen – rettidig omhu – om man vil. Vi ville ikke have haft vand til kabyssen, hvis vi ikke havde haft rationering fra start.

Dagene gik hurtigt i trummerum.

Vi havde ikke meget andet at lave efter udskejning end at spille kort, ludo og se film. Selvfølgelig blev Frozen Inn flittigt frekventeret (... for at drukne sorgen over ingenting at kunne foretage sig).

Der gik næsten 7 uger, før undsætningen fandt vej ned til os.

Den aften Shirase dukkede op med 14 timers forsinkelse var glæden stor.

Den faldt dog lidt, da det snart blev klart, at de havde problemer med vores lille is-ø. Kaptajnen på Shirase kunne melde til os, at han aldrig før havde været nødt til at bakke Shirase for at komme frem mod mål. Og det til trods for, at de havde været flere ture nord om Japan og Rusland (Sovjet).

Shirase var på 50,000 ts og Nella Dan på små 2200 ts.

"I har ikke selv sejlet her ind. I må være blevet sat ned med helikopter...", var kommentaren fra Shirases kaptajn, da de nåede frem.

Shirase fik endelig banket så meget rundt Nella, at det til sidst var muligt at få en trosse over til os. Jeg skal da ellers lige love for, at det var en trosse af format. Vi fik den ombord og slået omkring bagbord pullert ude på bakken.

Og så satte Shirase ellers gang i maskinen. Nella røg over is og isflager. Det bragede på, men det blev for meget for pullerten og trossen, som med et smæld som en eksplosion, fløj af Shirase til ...

Og så lå vi igen stille. Pullerten var revet ud af dækket og fløjet 80 meter ud over isen. Vi fik pullerten retur og svejset på igen.

Bagefter gik vi lidt mere gelinde til værks.

Der blev arbejdet lidt mere forsigtigt, men efterhånden kom vi fri og fik åbent vand om skruen igen, så vi kunne sejle selv.

Shirase fulgte os dog i flere timer for at sikre vi ikke satte os fast igen.

Det endte med at blive den længste indefrysning i Nellas tid.

❧ FND ❧